

“Gledam televizija i dobre vizhdam: v moja roden grad, kojto i najave synuvam, pristigat avantjuristi i propadnali tipove, hiromanti, pristigat izmamnici, krojachi na novite carski odezhdi, pisатели-lapachi, amatjori, cirkadzhii, lyzhci, falshifikatori, kradci na chuzhda myka, zaekvashti oratori, pevci bez sluh i prepodavатели s losha slava, profesori ex cathedra, prodavachi na mygla i dim... I vseki ot tjah zasluzhava vest v naj-gledanoto vreme, vseki ot tjah ima zala, pylna do poslednoto mjasto. Naistina, televizijata ne zapisva ton, a samo kartina, i te otvarjat i zatvarjat usta kato ribi na suho, no, o, koshtar! – sred publikata odkrivam svoi njakogashni prijатели i sysedi, pyrvi ljubovi bez ljubov, rodnini i uchiteli: vizhdam kak s vyzhishtenie slushat tezi fokusnici, kak im rykopljaskat i naivno predavat kljuhovete na grada, nagradi, gramoti i venci, diplomu i plaketi, i, vizhdam, dobre vizhdam, che dori i za mig ne se seshtat za men, dokato se vyzhishtavat na tezi moshenici (chuvstvam, che oshte otdavna sa zabravili dori kak izglezhdam), a ot vsichki gradove na sveta, edinstvenijat, v kojto ne smeja da se vyrna, e imenno mojar roden grad, vse edno, che samo az znam i grizhlivo pazja dumite za ljubov kym nego, i edinstven az – onzi taen vylsheben kod, kojto, kogato se izgovori, prevryshta v prah i pepel lyzheprorocite. No, kakvo struva vsichko tova, kogato veche tolkova dylgo sym v dobrovolno izgnanichestvo, koeto nikoj i ne zabeljazva.”

(1973)